

vreemdeling — voor háár part denken dat-ie gedroomd had — en misschien, nee, zéker haast, zou hij toch wel niet praten; want zijn ogen... zij wist een dromerige herinnering in zich van zwarte geestig-twinklende ogen; maar die hield ze voor een opgeschroefde verbeelding, een nawerking van de stemming, waarin ze gisterenavond verkeerde en ze wilde zich-zelve de vernedering niet aandoen van als een bakvis te mijmeren over de ogen van een reiziger-in-dit-of-dat. En tòch gaven die ogen haar een vrij grote zekerheid, dat ze zich niet ongerust behoefde te maken over haar naam.

Maar hij-zelf, wat zou hij denken? Ze hoopte hem nooit meer onder de ogen te komen — of eigenlijk juist wèl, een beetje uit de verte dan altijd, om de indruk te verbeteren.

Het was — alles en alles — een nare geschiedenis en 't gaf haar een onrustig onbehagelijk gevoel de hele morgen.

Herzberg kwam wat opgewekter thuis en onder de koffie ging hij aan 't praten over gisteren. De secretaris — die niet mee had gefeest wegens ziekte van zijn vrouw — had hem gevraagd of het waar was, dat men Colebrander „smoor” had thuis gebracht. Hoe kwamen ze eraan, vond Suze ook niet? Dadelik aan 't kletsen en overdrijven.

„Ja, schandelijk”, meende Suze, „wie zou dat nu weer uitgevonden hebben?”

„Ik begrijp het ook niet, hij was wat vrolik, meer niet, ik zag hem zelf met Annie en Eckstein weggaan.... Heb je die Eckstein ook gezien?”

Suze schrok en werd plotseling rood; maar Nico, juist aan 't kaas snijden, merkte het niet.

„Ik meen van wel....” aarzelde ze en peinsde: „Eckstein.... Eckstein....”

„Een Jood”, verklaarde Nico; „maar toch een aardige man; we hebben een hele poos zitten praten, hij doet in veevoeder en zulke dingen”.

„Agent van een firma zeker?” vroeg Suze op berustende toon.

„Nee, nee, zeker niet. Hij verbouwt de haver zelf; heeft ook vee en ontzachlik veel land: half Werendorp is van hem, zeggen ze. Ik heb 't je, meen ik, al eens meer verteld, je weet wel, hij is het, die toen met die regengeschiedenis het stoomgemaal....”

„Wat? is hij.... is hij?” drong Suze ademloos en zich onverklaarbaar gelukkig voelend.

„Nu wat zou dat? Je hoeft niet zo te schrikken”, keek Nico haar verbaasd aan.

„Ik schrik helemaal niet, wat zei je ook weer, is-ie zó rijk?”

„Zeker, een man van gèld. Nou àsjeblieft. Eckstein van Werendorp, een deftige familie al zijn 't Joden”.

„Zeg toch niet telkens „al zijn 't Joden”. Wat heeft je ras er nu mee te maken?” kribde Suze, vergeten dat ze zelf óók gedacht had „een Jood”.

„Je ras niet, maar je geloof wel. Joden erkennen de Christus niet en kunnen dus..”

„Niet deftig zijn soms?”

„E.... eh jawel, natuurlijk wel, maar 't zijn en blijven toch Jøden....”

„Zo, blijven het Joden, nu dan heb ik een massa Joden liever dan die godzalige gelovige christenen van jou”, stoof Suze op, in haar onverklaarbare prikkelbaarheid ficties vertellend, daar ze hoegenaamd geen Israëlitiese kennissen had.

Herzberg begreep niet wat ze scheelde: over zo niets ruzie te maken! Hij wilde toch geen kwaad zeggen. Enfin, hij kende haar nu wel zoowat, na zoo'n uitgelatenheid als gisteren kwam geregeld een terugslag, dat ze over alles kribbig was. Hij zou maar wat inbinden, 'r niet aan 't redetwisten brengen, moest-ie 't tòch verliezen, niet òp-kunnend tegen haar vlug-gedachte argumenten. Van 't algemeene Joden-onderwerp afspringend, vertelde hij dus goedmoedig:

„Eckstein komt hier. We hadden 't er over, dat de paarden zo schrikachtig worden van mijn haver en toen vroeg ik of-t-ie niet eens aankwam om ze te schattten — als-ie weer eens in 't dorp moest zijn”.